

Robotene

Robotene

Teknikken har tatt fullstendig overhånd når Blue Sky og Chris Wedge gir liv til en gjeng roboter, som verken har et godt manus eller god karakterdesign å støtte seg på.

Robots

Chris Wedge, Carlos Saldanha

Blue Sky Studios

2005

SF Norge

16:9 Fullskjerm

Dolby Digital 5.1

90 min.

2

2

Robotgjengen

Det er fort gjort å la seg blende av teknikk, og animasjon er et filmatisk uttrykk uløselig knyttet til teknikk. Så fort et livløst objekt beveger seg utbryter det gjengse publikummet «oh» og «ah» - på lik linje med publikummet som løp for livet da toget rullet inn på perrongen i brødrene Lumières filmeksperiment fra 1895.

Men vi lar oss altså fortsatt lure av filmens illusjon. Dette er særlig gjeldende når vi snakker om den rådende trenden av 3D dataanimasjon som hostes opp fra filmmaskineriet i Hollywood. Filmen var i sin tidligste barndom i 1895, og parallellen til 2005 er klar: 3D dataanimasjon så vidt lært å gå - den bruker fortsatt bleier for å si det sånn. Dermed senkes terskelen for hva som god film, så lenge teknikken holder mål. Å fortelle en god historie? Pfht, glem det. Så lenge togene fortsetter å rulle realistisk inn på stasjonen, fortsetter folk å løpe for livet - til billettluke.

Pixar har satt en slags standard, både når det gjelder teknikk og å fortelle en god historie ved hjelp av 3D dataanimasjon. Gjennom sin gullrekke av animerte kort- og langfilmer har Pixar lært publikum hva god 3D dataanimasjon er. Men publikum er letturt og har hukommelse som en nyfødt gullfisk. Det har konkurrentene til Pixar skjønt - og satser derfor på en-av-to-taktikken. Enten gjør dem historien bra og lefler med animasjonen (*Shrek*, *Istid*), eller så gjør de som med herværende film, *Robotene*, hvor teknikken er ment til å overskue det faktum at historien suger. Noen gjør også en dobbelt skru og driter i både teknikk og innhold (*Stor ståhai*), men det er en annen historie. Poenget er at publikum, og til dels kritikere, lar seg begeistre uansett. Inntil nå.

La meg slå det fast med det samme.

Robotene, som film, suger verre enn gammel levergraut.

Robotene, som teknisk vidunder derimot, er ikke så gæern. Robotene forteller den klassiske hollywoodhistorien om å forfølge drømmen. Vi introduseres for familien Copperbottom i det junior, Rodney, kommer til verden som DIY-byggesett. Han viser seg raskt å være en oppvakt guttunge med sans for oppfinnelser og tekniske innretninger, og nøyer seg ikke med å leve foreldrenes bedagelige småbyliv. Rodney vil til storbyen, Robot City, for å prøve lykken og kanskje til og med møte idolet, Bigweld, som gjennom TV-ruta formidler at alt er mulig bare man følger drømmene.

Vel fremme i Robot City viser det seg at drømmene har gått tomme; Bigweld er tilsidesatt og Bigweld Industries er overtatt av den maktsyke roboten Ratchet. Den nye teknologien har kommet til Robot City, hvor roboter ikke lenger skal repareres, de skal oppgraderes. Dette nye verdenssynet skurrer med Rodney's «from-rags-to-ritches»-innstilling og han samler sammen en robotgjeng for å bekjempe Ratchet og hans kompanjonger, og for å få Bigweld tilbake på toppen.

Robotene forteller en bedrøvelig tradisjonell historie, uten glød, spenst eller humor. Karakterene er endimensjonale, og blir ikke skikkelig introdusert, og man føler dermed ingen tilhørighet til dem. Selv ikke hovedpersonen Rodney står frem som en spesielt gjennomarbeidet figur, til tross for at han er basert på en gammel Evinrude påhengsmotor. Som sedvanlig er det en imponerende liste kjente navn som gir stemmene sine til de ulike karakterene, men det hjelper ikke når karakterene er hjelpeløst flate og uten personlighet.

Det hjelper heller ikke at Evan McGregor gjør en uinspirert innsats for å portrettere den ivrige hovedpersonen. I mine ører er det kun Mel Brooks som gjør en helhjertet innsats som brumlebassen Bigweld, med sin godhjertede stemme og smittende humor. Robin Williams er som vanlig tildelt klovnerollen som den pratsomme roboten Fender, men Williams blir bare en skygge av seg selv og høres mest ut som en parodi av sine bedre forestillinger.

Det er teknologien som står i høysetet, og den mekaniske verden som introduseres er på mange måter imponerende. Bildet er til tider så detaljert at blikket går seg vill i alle småtingene at helheten fremstår som broket og usammenhengende. Regissør Chris Wedge innrømmer på et av DVDens kommentarspor at man ikke tok seg tid til å oppdage filmens univers før den gikk inn i produksjon, og det er meget merkbart og uheldig. Både historien, karakterene og miljøet fremstår som uferdig og ufordøyd. Et godt eksempel på filmens tekniske bravur er introduksjonsscenen til Robot City hvor Rodney og Fender farer gjennom byen ved hjelp av ulike innretninger. Det går fort og det ser spektakulært ut, men det er fullstendig uten meningsinnhold eller innlevelse. Man

blir verken kjent med byen eller karakterene, og det eneste man sitter igjen med etterpå er følelsen av å ha sett produksjonsselskapets skrytvideo.

Robotene faller på et svakt manuskript, og for sterk tro på at teknisk briljans kan redde filmen. Resultatet er at filmen fremstår som en høyteknologisk versjon av *Robotgjengen*, TV-serien som ukentlig er å finne på barne-TV.

Utgivelsen:

Det har vært mange hjertesukk gjennom denne omtalen, så la meg begynne denne bolken med noe positivt: Filmen ser fantastisk ut! Det er referanse kvalitet på bildet. Det er ingen komprimeringsfeil å skue, og det til tross for at bildet er fullstappet med detaljer og mange hurtige skifter. Lyden presenteres i Dolby Digital 5.1 og det er god bruk av de romlige effektene, samtidig som dialogen formidles klart og tydelig.

Når det kommer til ekstramaterialet har det skjedd en merkelig sak. På omslaget til utgivelsen presenteres det en hel rekke godsaker, men kun en brøkdelen av dem er å finne på DVDen. En irriterende glipp, for mye av det som presenteres høres mer interessant ut enn det som faktisk er å finne på utgivelsen.

Ekstramaterialet innledes av et kommentarspor til filmen. Det sier en hel del om produksjonens fokus, når kommentarsporet er befolket av intet mindre enn syv personer på én gang, hvor alle på en eller annen måte har vært involvert i den tekniske delen av produksjonen. Å si at dette er en ganske tørr og livløs affære er ingen overdrivelse.

Regissør Chris Wedge bidrar med sine kommentarer på tre utelatte scener. Også han puster tungt og høres ganske matt ut, hvilket ikke bidrar til å øke min interesse. De tre scenene presenteres i ulike stadier av produksjonen fra storyboardskisser til ferdig rendret scener.

I tillegg presenteres kortfilmen *Aunt Fanny's Tour of Booty* og musikkvideoen *From Zero to Hero* med Sarah Connor. Barna får sin tildelte plass med noen enkle aktiviteter, og det gis to glimt fra den kommende *Ice Age 2 - The Meltdown*.

Kvaliteten på ekstramaterialet er ikke all verden, men det er ikke noe å si på mengden av innhold. Det er bare så synd at omslaget lover mye mer.

Anmeldt av Tom-Erik Lønnerød, 10.11.05

Anmeldelsen ble opprinnelig publisert hos [Hjemmekinoguiden DVDnett.no](#)

Ja

[Robots cover](#);